

12 Οκτωβρίου 2012

Βιωματικό Εργαστήριο Θεατρικής Έκφρασης στο Ίδρυμα Β&Μ Θεοχαράκη

[Πολιτισμός / Θέατρο](#)

[Κατερίνα Χουζούρη](#)

Ένα εκπαιδευτικό εργαστήριο για ενήλικες που αγαπούν το θέατρο και θέλουν να πάρουν μέρος σε μια παράσταση που δημιουργείται με μοναδικό τρόπο μέσα από 6 συναντήσεις με οδηγό την *??????-????????, ????? ?????*, ξεκινά στο Ίδρυμα Θεοχαράκη. Οι συμμετέχοντες πειραματίζονται με τη δραματική δύναμη του λόγου και της κίνησης και ανακαλύπτουν τις δικές τους δυνάμεις, που τους μετατρέπουν από θεατές σε δημιουργούς και κατόπιν σε μία κοινωνία προσώπων ικανή να επεξεργαστεί ευσύνοπτα αριστουργηματικά κείμενα. Η υποκριτική, ο αυτοσχεδιασμός, το «λειτουργικό τραγούδι», η ανάλυση δραματικού κειμένου, η μεταστοιχείωση του προσωπικού υλικού σε «υλικό τεχνών», αποτελούν τις ενότητες-άξονες του εργαστηρίου.

? ?????? ?????? ?????????? ?? ??? ?????? ?????????? ??? ? . ? . ??????, ? ?????????? ??? ?????? ??????
??? ? ?????? ??? ??????????? ?????????? ??????????.

Η ηθοποιός και σκηνοθέτης ?????????? ?????????? μίλησε στην ??????????????:

-κυρία Σπανού θα ήθελα να μιλήσουμε αρχικά για το προηγούμενο εργαστήρι που έγινε με αφορμή το έργο του Κόντογλου Πέδρο Καζάς. Τότε το είχαμε παρουσιάσει στην Πεμπτουσία. Αλήθεια πώς πήγε;

Πρώτα απ' όλα σας ευχαριστώ για την αγάπη και το ενδιαφέρον που δείχνετε για την τέχνη και έτσι δε διστάσατε να προβάλλετε τόσο πρόθυμα μια προσπάθεια μάλλον τολμηρή και ριψοκίνδυνη. Τελικά η ιδέα που είχα να κάνω θέατρο με ανθρώπους που δεν έχουν ανάλογη εμπειρία ήταν εξαιρετικά επίκαιρη. Γύρω μας υπάρχουν άνθρωποι που αγαπούν την τέχνη και επιθυμούν επιτέλους να γίνουν από καταναλωτές, δημιουργοί. Άνθρωποι με παιδεία, με ενδιαφέροντα και με επιθυμία να αλλάξουν τον κόσμο. Και ο πιο σωστός και ουσιαστικός τρόπος να προσφέρεις στον ελληνικό πολιτισμό είναι ο ίδιος να κάνεις κάτι γι αυτόν. Από την άλλη, ζούμε σε μια εποχή που ο λόγος του Φώτη Κόντογλου βρίσκει μεγάλη απήχηση στους ανθρώπους. Γι αυτούς τους λόγους ήταν ένα πολύ πετυχημένο εργαστήριο - γιατί οι ίδιοι οι συμμετέχοντες είχαν πολλά να δώσουν και ο Φώτης Κόντογλου είναι ένας θησαυρός για εμάς, πολλές φορές ανεξερεύνητος, αλλά πάντα αγαπητός.

-Τώρα θα ήθελα να μας μιλήσετε για το φετινό βιωματικό εργαστήριο θεατρικής έκφρασης.Τι ακριβώς είναι;

Η συνεργασία μου με το Ίδρυμα Θεοχαράκη γίνεται όχι γιατί έχω αποφασίσει να ασχοληθώ με την εκπαίδευση, ούτε επειδή βρήκα έναν τρόπο να βγάλω κέρδος από τις γνώσεις μου. Προχωρώ ως καλλιτέχνης δουλεύοντας καθημερινά και τώρα πλέον ασχολούμαι με το πρόσωπο της ελληνικής κοινωνίας μέσα από το εργαστήριο που έχω στήσει στο Ίδρυμα Θεοχαράκη. Ονόμασα λοιπόν, το εργαστήριό μου «Το Σάββατο δε βλέπουμε θέατρο, κάνουμε θέατρο», γιατί αυτό ακριβώς είναι. Με τόλμη, συν-χωρώντας το τυχαίο και κρατώντας ζωντανούς τους πυλώνες της παραστατικής τέχνης, κάνουμε θέατρο για την ψυχή μας, όπως ακριβώς σε ανάλογες εποχές κρίσης, έκανε ο Κάρολος Κουν, ένας άνθρωπος που με εμπνέει με το θάρρος του να φτιάξει κάτι από το τίποτε.

-Θα θέλατε να μας αναλύσετε τις ενότητες του εργαστηρίου;

Στο εργαστήριο ασχολούμαστε με πρακτικά θέματα της παραστατικής τέχνης που έχουν πάλι σχέση με την καθημερινή ζωή. Πως στεκόμαστε, πως περπατάμε, πως μιλάμε, πως καθόμαστε. Ασχολούμαστε με το προσωπικό υλικό του καθενός και πως μετατρέπετε αυτό σε τέχνη. Δοκιμαζόμαστε στην ερμηνεία και στον αυτοσχεδιασμό όχι μόνο στο κείμενο, αλλά και σε κάποια τραγούδια που μετατρέπονται σε «λειτουργικά τραγούδια». Παράλληλα λειτουργεί ένα ανοιχτό ημερολόγιο της δουλειάς μας στο διαδίκτυο κι εκεί βρίσκουν οι συμμετέχοντες τα θεωρητικά εφόδια που θα τους στηρίξουν στην προσπάθειά τους να γίνουν δημιουργοί. Για το εργαστήριο που γίνεται τώρα έχουμε το

www.cavafyworkshop.blogspot.com. Τέλος φτιάχνουμε το δικό μας έργο που παρουσιάζεται στο κοινό την τελευταία μέρα των εργασιών μας.

-Φέτος υπάρχουν τρεις κύκλοι. Πώς συνδέονται μεταξύ τους;

Αναζητώ το άορατο νήμα που συνδέει το σώμα του ελληνικού γένους μέσα από τους αιώνες. Βέβαια αν ακολουθήσεις τη χρονική σειρά θα έπρεπε να είχα βάλει πρώτα την τραγωδία, μετά το δημοτικό τραγούδι και τέλος τον Καβάφη. Η δουλειά μας όμως δεν είναι ακαδημαϊκή, δεν είναι μελέτη κειμένων, είναι αναζήτηση τρόπων να σηκώσεις τις λέξεις απ' το χαρτί, να τις μοιραστείς με ευλάβεια στο κείμενο και με πίστη πως η τέχνη είναι το όχημα που μας ταξιδεύει ????? μες στο πέλαγος της ζωής.

-κυρία Σπανού, πιστεύετε ότι η συμμετοχή ενός ενήλικα σε ένα τέτοιο βιωματικό εργαστήριο, εκτός από την ικανοποίηση της συμμετοχής μπορεί να τον βοηθήσει και σε άλλους τομείς;

Η αληθινή τέχνη έχει πάντοτε κοινωνικό σκοπό, αποβλέπει στην βελτίωση της κοινωνίας μας. Ρίξτε μια ματιά στο Σολωμό που έγραψε ποιήματα ακόμα και για κάποιον κολυμβητή που κατασπαράχτηκε από ένα καρχαρία, ή για μια νέα που διασύρθηκε το όνομά της. Επιπλέον, η αληθινή τέχνη πλησιάζει τον άνθρωπο σαν ολότητα. Ανεβαίνει το ανθρώπινο πρόσωπο πάνω από την ύλη και καλλιεργεί το πνεύμα. Μετά πως προχωρά; Ελπίζω να μη αγοράσει πλέον τέχνη, αλλά να τη φτιάξει μόνος του. Αν είναι γονιός να μην πάει το Σάββατο σε μια ταβέρνα με τα παιδιά να ενοχλούν τριγύρω, αλλά να μαγειρέψει κάτι, να πάει σε μια παραλία, να στρώσει ένα κιλίμι και να κουραστεί παίζοντας. Να κουραστεί μέχρι να καταλάβει πως η ζωή είναι κίνηση, κόπος, αγώνας. Αλλιώς η ζωή γίνεται ταινία κι εμείς κουρασμένοι θεατές μιας ξένης ιστορίας.

<http://bit.ly/1aNc902>